

Recensie: Sweeney Todd ★★★★★*****

Fakkeltheater Rode Zaal
vrijdag 10 mei 2019

foto © Goele Bormans

Recensie:

De verwachtingen waren vooraf erg hoog voor deze uitvoering van 'Sweeney Todd, de bloedbarbier van Fleet Street'. Vzw Pateeke is er namelijk in geslaagd om op papier een absolute droomcast voor deze geniale musical van Stephen Sondheim bijeen te krijgen. Hans Peter Janssens speelt Sweeney Todd, An Lauwereins vertolkt de rol van Mrs. Lovett, Deborah De Ridder is de bedelares, Wim Van den Driessche geeft gestalte aan Rechter Turpin en Charlotte Champion kruipt in de huid van zingende nachtegaal Johanna. Het was dus afwachten of ze onze verwachtingen ook werkelijk konden inlossen. Het verdict: ze overtroffen die zelfs. Deze productie van 'Sweeney Todd' is een absolute must voor elke musicalliefhebber in Vlaanderen. Het gebeurt niet vaak dat we bij Concertnews.be verlegen zitten om kritiek op een voorstelling, maar dit was zo'n zeldzaam moment. De puzzel paste en het was twee uur lang genieten van knappe acteerprestaties, zang van de hoogste kwaliteit en de heerlijke complexiteit van de muziek van Sondheim die dankzij meesterlijke arrangementen van Pol Vanfleteren ook met een kleine live-band volledig tot zijn recht kwam.

'Sweeney Todd, de bloedbarbier van Fleet Street' vertelde het verhaal van een barbier die na 20 jaar ballingschap terugkeerde naar Londen. Twintig jaar eerder was hij daar door Rechter Turpin ten onrechte veroordeeld omdat de rechter een oogje had op zijn mooie vrouw Lucy. Aangekomen in Londen nam hij afscheid van de jonge zeeman Anthony Hope die hem het leven gered had toen hij als schipbreukeling rondobberde op het water. Sweeney besloot om terug te gaan naar Fleet Street, de plaats waar hij twintig jaar geleden met Lucy en dochter Johanna gelukkiger tijden had gekend. Daar kreeg hij van zijn vroegere hospita en bakster van de slechtste videekes van Londen Mrs. Lovett te horen dat zijn vrouw na zijn veroordeling vergif had genomen en dat Johanna nu werd opgevoed als de pupil van Rechter Turpin. Sweeney werd vanaf nu enkel nog verteerd door de gedachte van wraak op Turpin en had geen oog voor het feit dat Mrs. Lovett een oogje op hem had. Ondertussen was Anthony Hope op zijn zwerftocht door Londen in de ban geraakt van een hemelse stem en de bijhorende bloedmooie gedaante van Johanna. Zij werd door Turpin echter gevangen gehouden in haar gouden kooi en de twee geliefden smeedden een plan om te ontsnappen en samen te vluchten. Anthony wilde daarvoor de hulp van zijn vriend Sweeney inroepen en kwam net binnenvallen wanneer die op het punt stond om Turpins keel over te snijden. Twee simpele plannen vielen in het water en complexere plannen dienden gesmeed te worden. Er moesten nog heel wat kelen overgesneden worden voor Sweeney zijn uiteindelijke wraak kreeg en ondertussen verwerkte Mrs. Lovett het "extra vlees" in haar nieuwe videekes.

U leest het al: 'Sweeney Todd, de bloedbarbier van Fleet Street' was best wel een spannende musical. En vanaf de eerste minuut wist de volledige cast en de live-band de sfeer juist te zetten en het publiek mee te zuigen in dit spannende verhaal. Hans Peter Janssens wist met zijn rijzige gestalte en zijn mimiek een imposante Sweeney neer te zetten die al vanaf de eerste aanblik een zeker respect wist af te dwingen, maar tegelijkertijd ook angst inboezemde. De manier waarop hij in 'Mijn vrienden' met zijn warme stem de liefde voor zijn scheermessen wist te bezingen was vertederend en griezelig. En het was niet alleen de zang die ons daar wist te

grijpen, maar ook het spel en de blik in zijn ogen wisten de juiste snaar te raken. In het duet 'Mooie vrouwen' kwam de complexiteit van zijn personage ook mooi tot uiting. We zagen hoe hij op het punt stond om Rechter Turpins keel over te snijden terwijl Hans Peter en Wim ondertussen bijna frivool de schoonheid van de vrouw aan het bezingen waren. De twee stemmen pasten meesterlijk samen.

Wim Van den Driessche zette trouwens ook een geweldige Rechter Turpin neer. Op het moment dat hij zijn 'Johanna (mea culpa)' zong, kwam de complexiteit van zijn personage perfect tot zijn recht. We hoorden enerzijds de man die al jaren verliefd was op zijn jonge pupil en die tegelijkertijd ook een enorme beschermingsdrang had, maar langs de andere kant was er ook het beest in hem dat gedreven werd door lust en jaloezie. Wim wist deze tweespalt in de getormenteerde ziel van Rechter Turpin met zijn spel en zang uitstekend weer te geven. En net als bij Hans Peter Janssens als Sweeney, was Wim Van den Driessche de perfecte persoon om Turpin neer te zetten.

En dan waren er nog de vrouwen: An Lauwereins en Charlotte Campion die de rollen van Mrs. Lovett en Johanna vertolkten. Ans versie van Mrs. Lovett was niet de grote parodie van een gekke vrouw, maar een in armoede verzeilde, verliefde vrouw met een praktisch/luguber kantje en een licht Antwerps accent. Het was al lang geen geheim dat An Lauwereins over een geweldige stem beschikt, maar de muziek van Stephen Sondheim haalde het beste in haar naar boven. Wie vertrouwd is met zijn repertoire weet dat Sondheim flirt met de grens tussen opera en musical en dat vraagt heel veel kunde van de uitvoerders. An bewees tijdens deze uitvoering van 'Sweeney Todd' meermaals dat ze vocaal stevig uit de hoek kan komen. Of ze nu haar 'vieze videekes' bezong of luidop droomde van een romantische vakantie aan de zee samen met Sweeney en Toby, telkens deed ook zij dat met het gemak van iemand die onder de douche staat te zingen vocaal de grens vervagend tussen musical en opera. Het was om duimen en vingers af te likken. (Wat niet kon gezegd worden van de eerste lading videekes.)

Charlotte Campion moest qua prestatie niet onderdoen voor An. Toen ze in 'Lijster en distelvink' de nachtegaal bezong, klonk ze ook echt als een nachtegaal. We zijn bij Concertnews.be al langer fan van haar talent, maar ze wist ons toch weer op een aangename manier te verrassen. We hoorden in Charlottes vertolking van Johanna duidelijk een jonge soprane met bakken talent. Wanneer ze samen met Steven Roox het liefdesduet 'Kus me' bracht, was het voor ons weer een moment van puur genieten. Sondheim had het de twee solisten niet makkelijk gemaakt door in zijn gekende stijl een staccato van lettergrepen in een ware woordenvloed op muziek te zetten, maar Charlotte en Steven zetten een geweldige prestatie neer. Het past hier om ook een welgemeend compliment over te maken aan Koen Van Dijk voor een schitterende Vlaamse vertaling. Het was opvallend hoe goed zijn vertaling bekte zonder afbreuk te doen aan inhoud, de betekenis en het ritme van de oorspronkelijk Engelse versie.

Eigenlijk zouden we ook een heel stuk bespreking moeten wijden aan Steven Roox, Deborah De Ridder, Bart Aerts, Steve De Schepper en Glenn Desmedt. Ook hun prestatie was absoluut top. We dienen ook het werk van het ensemble in de verf te zetten en ook over hen de loftrompet te blazen, want ze verdienen het echt. En dan was er nog het team dat instond voor decor en licht. Maar laat het ons als volgt samenvatten: wie van musical houdt, moet absoluut afzakken naar het Fakkelteater in de Hoogstraat om deze voorstelling te zien. Vzw Pateeke & Charpentier bewezen met deze productie van 'Sweeney Todd, de bloedbarbier van Fleet Street' dat je met beperkte middelen en slechts vier decorstukken die je lekker manueel moet verdraaien een grootse productie kan neerzetten die de die-hard-musicalfan reikhalzend doet verlangen naar meer en veel meer.

< Sascha Siereveld >

Cast:

Hans Peter Janssens - Sweeney Todd
An Lauwereins - Mrs. Lovett
Deborah De Ridder - Bedelares
Wim Van den Driessche - Rechter Turpin
Steven Roox - Anthony Hope
Steve De Schepper - Bode Bamford
Glenn Desmedt - Adolfo Pirelli
Charlotte Champion - Johanna
Bart Aerts - Tobias Ragg

Ensemble:

Elke Buyle, Floris Devooght, Ildiko Van Dyck, Rudi Giron, Anne-Lies Keymeulen, Sanne Vleugels, Jervin Weckx

Creatives:

producent: vzw Pateeke & Charpentiermuziek en liedteksten: Stephen Sondheim
vertaling: Koen Van Dijk
regie: Roel Lauwens
muzikale leiding en arrangementen: Pol Vanfleteren
decor en kostuums: Marnik Baert